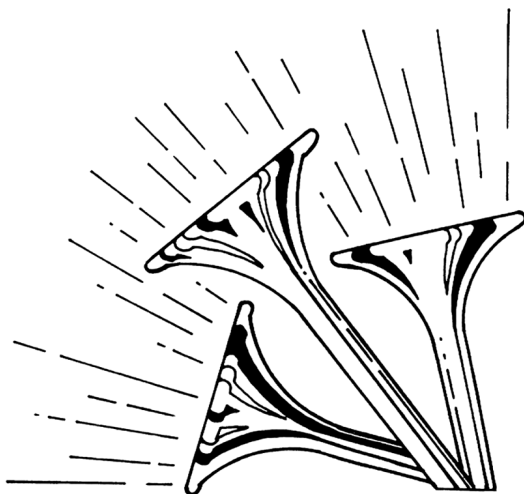

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Treće tromjesečje 2021.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2021.
Za internu uporabu

3. srpnja 2021.

Bog spašava svoje svjedoke

“Kad otvoriše vrata, opaziše ga i ostadoše zaprepašteni. On im rukom dade znak da šute te im pripovjedi kako ga je Gospodin izbavio iz tamnice.” (Djela 12,16.17)

Petar se pokušao prisjetiti onoga što je doživio u posljednjih nekoliko trenutaka. Sjeća se da je zaspao između dvojice stražara sa skinutim sandalama i ogrtačem. Opipao se i ustanovio da je potpuno obučen i opasan. Njegova zapešća, natečena od nošenja okrutnih okova, sad su bila slobodna. Shvatio je da njegova sloboda nije varka, ni san ni videnje, već blažena stvarnost. Sutra su ga trebali pogubiti, ali, gle, jedan ga je anđeo oslobodio iz tamnice i izbavio od smrti. “Tada Petar dođe k sebi i reče: ‘Sad znam uistinu da je Bog poslao svog anđela da me izbavi iz ruke Herodove i od svega što je očekivao narod židovski.’”

Apostol je odmah krenuo prema kući gdje su bila okupljena njegova braća koja su se u tom trenutku ozbiljno molila za njega. “Kad Petar pokuca na vanjska vrata, ode sluškinja imenom Rode da posluhne. Kad prepozna Petrov glas, od radosti zaboravi otvoriti vrata, utrča unutra i javi da je Petar pred vratima. ‘Ti si ludal’ rekoše joj na to. Ali ona je svejednako tvrdila da je istina. Oni rekoše: ‘Bit će njegov anđeo.’ A Petar je i dalje kucao. Kad otvoriše vrata, opaziše ga i ostadoše zaprepašteni. On im rukom dade znak da šute te im pripovjedi kako ga je Gospodin izbavio iz tamnice.” Petar “zatim izide i ode na drugo mjesto”. Radost i hvala ispunili su srca vjernika jer je Bog čuo i uslišao njihove molitve i izbavio Petra iz Herodovih ruku. Ujutro se okupilo veliko mnoštvo naroda da prisustvuje apostolovu pogubljenju. Herod je poslao sluge u tamnicu po Petra kojeg je trebalo privesti uz veliku oružanu pratnju ne samo da se spriječi njegov bijeg, već da se ponize svi njegovi simpatizeri i pokaže kraljeva moć.

Kad su čuvari pred vratima ustanovili da je Petar pobjegao, uhvatio ih je strah. Bilo im je izričito rečeno da svojim životom jamče za život zatvorenika i zbog toga su bili posebno oprezni. Kad su sluge došle po Petra, brave i zasuni još su uvijek bili na mjestu, verige su bile na zapešćima dvojice vojnika, ali zatvorenik je nestao. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 92,93)

10. srpnja 2021.

Nebeski zaštitnici su s nama

“Anđeo Jahvin tabor podiže oko njegovih štovalaca da ih spasi.” (Psalam 34,8)

Isti anđeo koji je iz kraljevskih dvorova došao izbaviti Petra, sad je Herodu bio vjesnik srdžbe i kazne. Anđeo je dotaknuo Petra da bi ga probudio od sna; ovo je sad bio drukčiji dodir kojim je dotaknuo zlog kralja, ponižavajući njegovu oholost i izlažući ga kazni Svemogućega. Herod je od Božje osvetničke kazne umro u velikoj patnji uma i tijela.

Ovakvo očitovanje božanske pravde snažno je djelovalo na narod. Vijest da je Kristov apostol čudom izbaavljen iz tamnice i od smrti, dok je njegov progonitelj pogođen Božjom kletvom, proširila se u sve zemlje i postala sredstvom koje je mnoge navelo da povjeruju u Krista.

Filipov doživljaj, kad ga je nebeski anđeo uputio do mjesta gdje je sreo čovjeka koji traži istinu; Kornelijev doživljaj, kad ga je posjetio nebeski anđeo s viješću od Boga; događaj s Petrom, kad ga je zatvorenog i osuđenog na smrt anđeo izveo u sigurnost — sve ovo pokazuje tijesnu vezu između Neba i Zemlje.

Izvjestaj o ovim anđeoskim posjetima treba Božjem radniku donijeti snagu i odvažnost. Danas, kao i u apostolske dane, nebeski vjesnici prolaze Zemlju uzduž i poprijeko tražeći da utješe žalosne, zaštite nepokajane, zadobiju srca ljudi za Krista. Mi ih ne možemo osobno vidjeti, ali oni su ipak s nama, vode nas, upućuju i štite.

Nebo se približilo Zemlji onim tajanstvenim ljestvama čije je podnožje čvrsto utvrđeno na Zemlji, dok najviše prečke dosežu do prijestolja Beskonačnoga. Anđeli stalno uzlaze i silaze ovim ljestvama blještavog sjaja noseći pred Oca na nebesima molitve potrebitih i nesretnih, a ljudskoj djeci blagoslov i nadu, odvažnost i pomoć. Ovi anđeli svjetla stvaraju oko duše nebesko ozračje uzdižući nas prema nevidljivome i vječnome. Mi ih svojim prirodnim očima ne možemo vidjeti; samo duhovnim vidom možemo razabrati nebeske stvarnosti. Samo duhovno uho može čuti sklad nebeskih glasova.

“Anđeo Jahvin tabor podiže oko njegovih štovalaca da ih spasi.” (Psalam 34,8) — (Ellen G. White, Djela apostolska, 95,96)

17. srpnja 2021.

Anđeli služe spašenima

“... Svi službujući duhovi koji se običavaju slati da služe onima koji imaju baštiniti spasenje” (Hebrejima 1,14)

Bog nalaže svojim anđelima da Njegove izabranike izbave od nesreće, da ih čuvaju od “kuge što se šulja kroz tmine” i od “pošasti što hara u podne” (Psalam 91,6). Koliko su puta anđeli razgovarali s ljudima kao što čovjek razgovara s prijateljem i vodili ih na zaštićena mjesta. Koliko su puta ohrabrujuće riječi anđela obnavljale klonuli duh vjernih i, uzdižući njihov um iznad zemaljske stvarnosti, pomogli da vjerom gledaju bijelu odjeću, krune, pobjedničke palmine grane koje će pobjednici primiti kad se okupe pred velikim bijelim prijestoljem.

Posao je anđela da priđu onima koji su u nevolji, koji pate i koji su izloženi kušnjama. Oni neumorno rade u prilog onima za koje je Krist umro. Kad grešnike navedu da se predaju Spasitelju, anđeli o tome izvješćuju Nebo i nebeska se vojska silno raduje. “Tako će biti veće veselje na nebu zbog jednog grešnika koji se obrati nego zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenja.” (Luka 15,7) Na Nebo stiže izvještaj o svakom našem uspješnom naporu da odagnamo tamu i proširimo spoznaju o Kristu. Kad se pred Ocem govori o ovim djelima, radost obuzima svu nebesku vojsku.

Nebeske vlasti i sile promatraju borbu koju Božji sluge vode u naizgled obeshrabrujućim okolnostima. Kad kršćani, okupljeni pod barjakom svojeg Otkupitelja, stupaju u dobru borbu vjere, oni osvajaju nova područja, stječu nove časti. Svi se nebeski anđeli stavljaju u službu poniznom Božjem narodu koji vjeruje; i kad Gospodnja vojska radnika ovdje na Zemlji pjeva pjesme hvale, nebeski zbor priključuje se odavanju hvale Bogu i Njegovom Sinu.

Mi bismo trebali bolje razumjeti zadaću anđela. Bilo bi dobro zapamtiti da nebeska bića surađuju sa svakim istinskim Božjim djetetom. Nevidljive vojske svjetla i moći služe krotkima i poniznima koji vjeruju i prihvaćaju Božja obećanja. Kerubini i serafini, anđeli jaki u sili, stoje zdesna Bogu, “svi službujući duhovi koji se običavaju slati da služe onima koji imaju baštiniti spasenje” (Hebrejima 1,14). — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 96,97)

24. srpnja 2021.

Božja riječ raste

“Riječ je Božja rasla i sve se više širila.” (Djela 12,24)

Nakon što su učenici zbog progonstva bili istjerani iz Jeruzalema, evanđeoska vijest naglo se proširila u područja izvan Palestine, i u važnim središtima osnovane su mnoge male skupine vjernika. Neki od učenika “stigoše do Fenicije, Cipra i Antiohije” propovijedajući Riječ. Njihov je rad obično bio ograničen na Hebreje i grčke Židove, koji su u to vrijeme živjeli u velikim kolonijama u gotovo svim gradovima svijeta.

Među mjestima u kojima je Evanđelje prihvaćeno s radošću spominje se Antiohija, u ono vrijeme sirijska metropola. Razvijena trgovina koja se odvijala u ovom napućenom središtu dovela je u grad mnoge ljude različitih nacionalnosti. Osim toga, Antiohija je bila poznata kao stjecište ljubitelja uživanja i zadovoljstva zbog svojeg povoljnog položaja, prekrasne okolice, bogatstva, kulture i profinjnosti. U apostolsko doba ona je postala grad luksuza i poroka.

Evanđelje su u Antiohiji javno navješćivali neki učenici s Cipra i iz Cirene propovijedajući “Gospodina, Isusa” (DF). “I ruka Gospodnja bijaše s njima” pa su njihovi napori urodili plodom. “Velik broj ljudi povjerova i obrati se Gospodinu.” (DF)

“Vijest o tome dođe do ušiju crkvi u Jeruzalemu; tada poslaše Barnabu u Antiohiju.” Po dolasku u novo polje rada, Barnaba je vidio da je djelo već uznapredovalo božanskom milošću; zato se “obradova pa ih sve opominjaše da odlučna srca ostanu vjerni Gospodinu”.

Bog je obilno blagoslovio Barnabin rad u Antiohiji i mnogi su se pridružili tamošnjim vjernicima. Kako se djelo razvijalo i kako je Bog otvarao prilike, Barnaba je sve više osjećao potrebu za prikladnom pomoći pa je otišao u Tarz potražiti Pavla koji je, nakon odlaska iz Jeruzalema prije nekog vremena, radio u sirijskim i cilicjskim krajevima propovijedajući “vjeru koju je nekoć htio uništiti” (Galaćanima 1,21.23). Barnaba je uspio naći Pavla i nagovoriti ga da se vrati s njim kao suradnik u službi. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 98,99)

31. srpnja 2021.

Učenost, mudrost i revnost

“I mi vam navješćujemo Radosnu vijest.” (Djela 13,32)

U napućenoj Antiohiji Pavao je našao izuzetno polje za rad. Njegova učenost, mudrost i revnost vršili su snažan utjecaj na stanovništvo i prolaznike u tom gradu kulture; on je baš bio pomoć kakva je Barnabi bila potrebna. Čitavu godinu dva su učenika složno radila u službi vjere donoseći mnogima spasonosnu spoznaju o Isusu iz Nazareta, Otkupitelju svijeta.

Upravo su u Antiohiji učenici prvi put nazvani kršćanima. To su ime dobili zato što je Krist bio glavni predmet njihova propovijedanja, naučavanja i razgovora. Stalno su ponavljali događaje koji su se odigrali za vrijeme Njegove zemaljske službe, kad su učenici bili blagoslovljeni Njegovom osobnom prisutnošću. Neumorno su propovijedali Njegov nauk i čuda ozdravljenja. Drhtavim usnama i suznih očiju govorili su o Njegovoj patnji u vrtu, izdaji, suđenju i smaknuću, o strpljenju i poniznosti kojom je trpio poniženje i mučenje kojem su Ga izložili Njegovi neprijatelji te božanskoj samilosti kojom se molio za one koji su Ga progonili. Njegovo uskrsnuće, uzašašće i djelo zastupanja palog čovjeka na Nebu bili su predmeti kojima su se najradije bavili. Nije čudo da su ih pogani prozvali kršćanima, jer su propovijedali Krista i po Njemu upućivali svoje molbe Bogu.

Ime kršćani dao im je zapravo Bog. To je kraljevsko ime dano svima koji se udružuju s Kristom. ...

Vjernici u Antiohiji shvatili su da je Bog spreman u njihovom životu proizvesti “htjenje i djelovanje da mu se možete svidjeti” (Filipljanima 2,13). Budući da su živjeli usred naroda koji je naizgled malo mario za ono što je od vječne vrijednosti, nastojali su privući pozornost iskrenih u srcu i pozitivno svjedočiti o Onome koga su voljeli i služili Mu. U poniznoj službi naučili su ovisiti o snazi Svetoga Duha da riječi života budu djelotvorne. I tako su u različitim životnim prilikama svakodnevno svjedočili o svojoj vjeri u Krista. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 99,100)

7. kolovoza 2021.

Poslani smo k neznabošcima

***“... Jer je taj čovjek moje izabrano sredstvo da donese moje ime i pred pogane, i kraljeve, i sinove Izraelove.”
(Djela 9,15)***

Primjer Kristovih sljedbenika u Antiohiji treba danas biti nadahnuće svakom vjerniku u velikim gradovima. Premda je Božja volja da u važna središta dođu izabrani posvećeni i daroviti radnici koji će voditi javne evangelizacije, Njegov je cilj također da se vjernici koji žive u tim gradovima koriste svojim od Boga danim talentima u radu za duše. Bogati su blagoslovi pripremljeni za one koji se potpuno pokore Božjem pozivu. Kad takvi radnici budu nastojali zadobiti duše za Isusa, ustanovit će da su se mnogi ljudi, koji nikad ne bi bili dosegnuti na neki drugi način, spremni odazvati na razuman osobni rad.

Božje djelo na Zemlji danas ima potrebu za živim predstavnicima biblijske istine. Rukopoloženi propovjednici sami nisu dorasli zadaći upozoravanja velikih gradova. Bog poziva ne samo propovjednike, već i liječnike, medicinsko osoblje, literarne evanđeliste, biblijske radnike i druge posvećene vjernike s različitim talentima, koji imaju spoznaju Božje riječi i koji poznaju snagu Njegove milosti, da razmotre potrebe ovih neopomenutih gradova. Vrijeme brzo prolazi i mnogo toga još treba učiniti. Mora se uporabiti svako sredstvo da se mudro iskoriste sadašnje mogućnosti.

Pavla je rad u Antiohiji u zajednici s Barnabom ojačao u uvjerenju da ga je Bog pozvao da obavi posebno djelo u neznabožačkom svijetu. U vrijeme njegova obraćenja Gospodin mu je objavio da ga postavlja za propovjednika poganima da im otvori “oči, da se obrate od tame k svjetlu, od sotonine vlasti k Bogu, da vjerom u me [u Krista] postignu oprostjenje grijeha i baštinu među posvećenima” (Djela 26,18). Anđeo koji se javio Ananiji rekao je za Pavla: “... jer je taj čovjek moje izabrano sredstvo da donese moje ime i pred pogane, i kraljeve, i sinove Izraelove.” (Djela 9,15) A samom Pavlu, poslije u njegovom kršćanskom životu, dok se molio u jeruzalemskom hramu, javio se anđeo s Neba i zapovjedio mu: “Idi, jer ću te poslati daleko, k poganima!” (Djela 22,21) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 100)

14. kolovoza 2021.

Milost poslanja

“Meni najmanjemu od najmanjega među svima svetima dana je ova milost: da poganima navijestim neistraživo Kristovo bogatstvo.” (Efežanima 3,8)

Tako je Gospodin naložio Pavlu da uđe u široko misijsko polje za neznabožački svijet. Da bi ga pripremio za ovaj opsežan i težak rad, Bog ga je doveo u prisnu vezu sa sobom i njegovim zapanjenim očima pokazao ljepotu i slavu Neba. Njemu je palo u zadaću objavljivanje “Tajne sakrivene od vječnosti” (Rimljanima 16,25) — “tajne svoje volje” (Efežanima 1,9); “koja u prošlim vremenima nije bila saopćena ljudima kako ju je sada Duh objavio njegovim svetim apostolima i prorocima: da su pogani baštinici iste baštine, udovi istog tijela, dionici istog obećanja u Kristu Isusu Radosnom viješću,” tvrdi Pavao, “kojoj sam postao službenik. ... Meni najmanjemu od najmanjega među svima svetima dana je ova milost: da poganima navijestim neistraživo Kristovo bogatstvo i da svima iznesem na svjetlo provedbu Tajne koja je od vječnosti bila sakrivena u Bogu, stvoritelju svega, da se sada po Crkvi saopći mnogolika Božja mudrost poglavarstvima i vlastima na nebesima, prema vječnom naumu koji ostvari u Kristu Isusu, Gospodinu našem.” (Efežanima 3,5-11)

Bog je obilno blagoslovio Pavlov i Barnabin rad tijekom godine koju su proboravili s vjernicima u Antiohiji. Ali nijedan od njih nije bio službeno određen za evandeosku službu. Sad je u njihovom kršćanskom životu nastupio trenutak kad će im Bog povjeriti izvršenje teškog misionarskog pothvata, pri čemu će im biti potrebna svaka prednost koju im može pružiti posredovanje Crkve.

“U antiohijskoj crkvi bilo je proroka i učitelja, i to: Barnaba, Šimun zvani Niger, Lucije Cirenac, Manaen... i Savao. Kad su jednom obavljali službu Božju Gospodinu i postili, Duh Sveti reče: ‘Odvojite mi već Barnabu i Savla za djelo za koje sam ih odredio!’” Prije nego što su bili poslani kao misionari u poganski svijet, ovi su apostoli svečano posvećeni Bogu postom i molitvom te polaganjem ruku. Tako ih je Crkva ovlastila ne samo da poučavaju istinu, već da vrše obred krštenja i organiziraju crkve, budući da im je predana puna crkvena vlast. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 101)

21. kolovoza 2021.

Polaganje ruku kao za službu

“Evo u ovo vaše vrijeme izvodim djelo — djelo koje ne biste vjerovali kad bi vam tko pričao.” (Djela 13,41)

Kršćanska Crkva u to je vrijeme ušla u novo važno razdoblje. Naviještanje evangeoske vijesti među neznabošcima sada je vršeno odlučno i Crkva je snažno ojačala velikom žetvom duša. Apostoli, određeni da vode ovo djelo, bit će izloženi sumnji, predrasudama i zavisti. Njihovo naučavanje o rušenju “pregrade koja ih je rastavljala” (Efežanima 2,14), a koja je tako dugo razdvajala židovski i neznabožački svijet, prirodno će ih izložiti optužbi za krivovjerje, i mnogi gorljivi, odani Židovi smatrat će upitnim njihov autoritet propovjednika Evandelja. Bog je predvidio teškoće s kojima će se Njegovi sluge sučeliti, pa da bi njihov rad bio besprijekoran, dao je upute Crkvi da ih javno odvoji za propovjedničku službu. Polaganje ruku na njih bilo je javno priznanje da su Božjom promisli određeni da poganima odnesu Radosnu vijest.

Obojica, Pavao i Barnaba, već su primili punomoć od samoga Boga i obred polaganja ruku nije dodao nikakvu novu milost ili stvarnu sposobnost. Bio je to priznati oblik određivanja za službu i priznavanje čovjekovih ovlasti u toj službi. ...

Za Židove je ovaj čin bio značajan. Kad je neki Židov blagoslivljao svoju djecu, pobožno bi stavio ruke na njihovu glavu. Kad je neka životinja bila određena za žrtvu, postavljeni svećenik položio bi ruku na glavu žrtvi. A kad su propovjednici crkve u Antiohiji položili ruke na Pavla i Barnabu, oni su ovim činom zamolili Boga da izlije svoj blagoslov na izabrane apostole dok se posvećuju posebnom djelu za koje su bili određeni.

Poslije je obred polaganja ruku bio jako zlorabljjen; ovom je činu pridavana neopravdana važnost, kao da je na onoga na koga su bile ovako položene ruke sišla neka sila koja ga je odmah osposobila za bilo koji ili svaki propovjednički posao. Ali u odvajanju ove dvojice apostola nema izvještaja koji bi ukazivao na to da im je samim polaganjem ruku dodana bilo kakva vrlina. Postoji samo jednostavan izvještaj o njihovom rukopolaganju i o tome što je ono značilo za njihov budući rad. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 101,102)

28. kolovoza 2021.

Crkva je protočnik svjetla

“Odvojite mi već Barnabu i Savla za djelo za koje sam ih odredio!” (Djela 13,2)

Okolnosti vezane uz odvajanje Pavla i Barnabe po nalogu Svetoga Duha, da se odrede granice službe, jasno pokazuju da Gospodin djeluje preko ustanova svoje organizirane Crkve. Prije niza godina Pavla je sâm Spasitelj, kad mu je prvi put objavio svoju božansku nakanu, odmah doveo u dodir s novoustrojenom crkvom u Damasku. Osim toga, crkva u tom gradu nije bila dugo u neznanju o osobnom doživljaju obraćenog farizeja. A sada, kad je trebalo potpunije provesti božanski nalog za ono vrijeme, Sveti Duh, ponovo svjedočeći o Pavlu kao izabranom sredstvu da ponese Evandjelje poganima, prepušta Crkvi djelo polaganja ruku na njega i njegovog suradnika. A kad su vođe antiohijske crkve “obavljali službu Božju Gospodinu i postili, Duh Sveti reče: ‘Odvojite mi već Barnabu i Savla za djelo za koje sam ih odredio!’”

Bog je svoju Crkvu na Zemlji učinio protočnikom svjetla da bi preko nje objavio svoje namjere i volju. On ni jednom svojem sluzi ne daje iskustva neovisna i suprotna iskustvu same Crkve. Niti On ijednom čovjeku daje spoznaju svoje volje za cijelu Crkvu, dok nju — Kristovo tijelo — ostavlja u mraku. U svojoj providnosti povezuje svoje sluge sa svojom Crkvom da bi se manje pouzdali u sebe, a imali veće povjerenje u druge koje On vodi da unaprijede Njegovo djelo.

Uvijek u Crkvi ima onih koji stalno naginju osobnoj nezavisnosti. Oni, čini se, nisu sposobni shvatiti da nezavisan duh može navesti čovjeka da ima previše povjerenja u sebe i da se više uzda u svoje prosuđivanje nego da poštuje savjet i visoko cijeni prosudbu svoje braće, posebno one koja se nalaze u službama koje je Bog namijenio vodstvu svojeg naroda. Bog je svoju Crkvu obdario posebnim autoritetom i vlašću koju nitko nema pravo zanemariti i prezreti, jer onaj tko to čini prezire Božji glas.

U velikoj su opasnosti oni koji su svoju osobnu prosudbu skloni smatrati nadmoćnijom. Sotonin je dobro smišljeni plan da takve razdvoji od onih koji su protočnici svjetla. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 102,103)

4. rujna 2021.

Ljudska oruđa u suradnji s božanskim

“Vi dobro činite što upirete u nj pogled.” (2. Petrova 1,19)

Zanemariti ili prezreti one koje je Bog odredio da nose vodeće odgovornosti u vezi s napredovanjem istine, znači odbaciti sredstva koja je On odredio za pomoć, ohrabrenje i snagu svojem narodu. Svaki radnik u Gospodnjem djelu koji ih zaobilazi i misli da ne smije dobiti svjetlo ni preko kojeg drugog sredstva nego izravno od Boga, stavlja se u položaj u kojem ga neprijatelj može prevariti i srušiti. U svojoj mudrosti Gospodin je uredio da se prisnim zajedništvom, što ga trebaju njegovati svi vjernici, kršćanin ujedini s kršćaninom i crkva s crkvom. Tako će ljudska oruđa biti osposobljena da surađuju s božanskima. Svako će oruđe biti pokorno Svetome Duhu, a svi će vjernici biti ujedinjeni u organiziran i pravilno usmjeren napor da se svijetu objavi Radosna vijest o Božjoj milosti.

Pavao je ovaj čin javnog polaganja ruku smatrao početkom novog i važnog razdoblja u svojem životnom djelu. Taj će trenutak poslije smatrati početkom svojeg apostolstva u kršćanskoj Crkvi.

Dok je u Antiohiji svjetlo Evanđelja sjalo punim sjajem, apostoli koji su ostali u Jeruzalemu nastavili su važno djelo. Svake godine, u vrijeme blagdanâ, mnogi Židovi iz svih zemalja dolazili su u Jeruzalem da se poklone u hramu. Neki od tih hodočasnika bili su iskreni pobožni ljudi i ozbiljni istraživači proročanstava. Čeznuli su za dolaskom obećanog Mesije, nade Izraela, i očekivali Njegovu pojavu. Dok je Jeruzalem bio pun ovih stranaca, apostoli su neustrašivo naviještali Krista, premda su znali da time stalno izlažu svoj život opasnosti. Duh Božji stavio je svoj pečat na njihov rad; mnogi su se obraćali; a oni koji su se vraćali kući u različite krajeve svijeta, sijali su sjeme istine po svim narodima i među svim staležima.

Među apostolima koji su se uključili u ovaj rad isticali su se Petar, Jakov i Ivan, koji su bili uvjereni da ih je Bog odredio da propovijedaju Krista svojim sunarodnjacima u domovini. Radili su vjerno i mudro, svjedočeći o onome što su vidjeli i čuli i pozivajući se na “potvrđenu proročku riječ” (2. Petrova 1,19) u nastojanju da uvjere “dom Izraelov... da je Bog učinio Gospodinom i Mesijom tog Isusa” kojeg su Židovi razapeli (Djela 2,36). — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 103,104)

11. rujna 2021.

Radosna vijest o Isusu

“... I navješćivati im kao Radosnu vijest: Isus je Gospodin.” (Djela 11,20)

“Poslani od Svetoga Duha”, Pavao i Barnaba, nakon rukopologanja od strane braće u Antiohiji, “sidoše u Seleuciju i odande otploviše za Cipar.” Tako je počelo njihovo prvo misijsko putovanje. Cipar je bio jedno od onih mjesta u koje su vjernici iz Jeruzalema pobjegli zbog progonstva koje je uslijedilo nakon Stjepanove smrti. Upravo su s Cipra neki došli u Antiohiju “navješćivati im kao Radosnu vijest: Isus je Gospodin” (Djela 11,20). I sam je Barnaba bio “rodom s Cipra” (Djela 4,36). Sada su on i Pavao, praćeni Ivanom Markom, Barnabinim rođakom, posjetili ovaj otok.

Markova majka bila je obraćenica na kršćansku vjeru i njezin je dom u Jeruzalemu bio utočište za učenike. U njemu su uvijek bili dobrodošli; tu su se mogli odmoriti. Tijekom jednog posjeta apostolâ domu njegove majke, Marko se ponudio da Pavla i Barnabu prati na njihovom misijskom putovanju. U srcu je osjećao Božju naklonost pa se želio potpuno posvetiti evanđeoskoj službi.

Nakon dolaska u Salaminu, apostoli su “propovijedali... riječ Božju u židovskim sinagogama... Prodoše sav otok do Pafa, gdje se namjeriše na nekog vračara, lažnog židovskog proroka. ...”

Sotona ne dopušta izgradnju Božjeg kraljevstva na Zemlji bez borbe. Sile zla uključene su u neprekidni rat protiv oruda određenih da šire Radosnu vijest, i ove su sile tame posebno aktivne kad se istina naviješta ljudima na dobru glasu i poznatima po poštenju. Tako je bilo i kad je Sergije Pavao, prokonzul Cipra, slušao evanđeosku vijest. Prokonzul je pozvao apostole da ga upoznaju s viješću koju su donijeli, i sad su ga sile zla, djelujući preko vračara Elime, nastojale pogubnim vračarevim primjedbama odvratiti od vjere i tako osujetiti Božje nakane.

Tako pali neprijatelj uvijek radi da bi u svojim redovima zadržao utjecajne ljude, koji bi, kad bi se obratili, mogli djelotvorno poslužiti u Božjem djelu. Ali vjerni evanđeoski radnik ne treba se bojati da će ga neprijatelj pobijediti, jer se snagom koju je dobio odozgo može oduprijeti svim sotonskim utjecajima. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 105,106)

18. rujna 2021.

Vrijednost korisnog radnika

“Uzmi Marka i dovedi ga sa sobom, jer mi je vrlo koristan za službu!” (2. Timoteju 4,11)

Pavao i njegovo društvo nastavili su putovanje u Pergu u Pamfiliji. Put je bio vrlo naporan; bili su izloženi teškoćama i oskudici, a opasnosti su ih vrebale sa svih strana. U mjestima i gradovima kroz koje su prolazili te na samotnim putovima bili su izloženi znanim i neznanim opasnostima. Ali Pavao i Barnaba naučili su se uzdati u Božju snagu koja izbavlja. Srca su im bila ispunjena toplom ljubavlju za duše koje ginu. ... Pred sobom su imali samo jedan cilj — spasenje onih koji su odlutali iz tora.

Upravo se ovdje Marko, svladan strahom i obeshrabenjem, za neko vrijeme pokolebao u namjeri da se cijelim srcem posveti Gospodnjem djelu. Nenačkan na teškoće, obeshrabrao se zbog opasnosti i oskudice kojima je bilo popraćeno putovanje. On je uspješno radio u povoljnim okolnostima, ali sada, usred protivljenja i opasnosti koje tako često prate pionira, nije mogao podnijeti teškoće kao dobar vojnik križa. On je tek trebao naučiti sučeljavati se s opasnostima, progonstvom i neprijateljstvom. Kako su apostoli napredovali, a moglo se očekivati da će ih očekivati još veće teškoće, Marko se uplašio i, izgubivši svu odvažnost, odbio ići dalje te se vratio u Jeruzalem.

Zbog ovog odustajanja Pavao je Marka ocijenio nepovoljno, u jednom trenutku čak vrlo oštro. S druge strane, Barnaba ga je opravdavao zbog njegova neiskustva. Osjećao je da Marko ne bi trebao napustiti propovjedničku službu jer je u njemu vidio osobine koje ga mogu osposobiti za korisnog Kristovog radnika. U godinama koje su slijedile njegovo zalaganje za Marka bilo je bogato nagrađeno, jer se mladić potpuno predao Gospodinu i djelu naviještanja evanđeoske vijesti u teškim područjima. Uz Božji blagoslov i mudro Barnabino poučavanje, Marko se razvio u vrijednog i korisnog radnika.

Pavao se poslije pomirio s Markom i prihvatio ga kao suradnika. Također ga je preporučio Kološanima kao suradnika “za kraljevstvo Božje” i utjehu. (Kološanima 4,11). Nešto prije svoje smrti Pavao je o Marku rekao da mu je “vrlo koristan za službu” (2. Timoteju 4,11). — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 107)

25. rujna 2021.

Slušanje Božje riječi

“Izraelci i vi ostali priznavaoci pravoga Boga, čujte!” (Djela 13,16)

“Ustade Pavao, rukom dade znak i reče: ‘Izraelci i vi ostali priznavaoci pravoga Boga, čujte!’ Zatim je slijedilo predivno izlaganje. Prikazao je način na koji je Bog u povijesti postupao sa Židovima počevši od njihova oslobođenja iz egipatskog ropstva, kako je bio obećan Spasitelj iz Davidova potomstva i smjelo ustvrdio da je “iz njegova potomstva Bog, prema obećanju, podigao Izraelu Spasitelja: Isusa. Pred njegovim je dolaskom Ivan kao glasnik i preteča svemu izraelskom narodu propovijedao krštenje u znak obraćenja. A kad se primicao koncu života, izjavio je: ‘Ja nisam ono što vi mislite da jesam. Ali pazite! Poslije mene dolazi onaj kome ja nisam dostojan odriješiti obuće na nogama’”. Tako je u sili navijestio Isusa kao Spasitelja ljudi, proročenoga Mesiju.

Kad je to izjavio, Pavao je nastavio: “Braćo, sinovi Abrahamova roda, i ostali među vama koji priznajete pravoga Boga, nama je bila poslana ova riječ o spasenju. Dakako, stanovnici Jeruzalema i njihovi članovi Velikog vijeća nisu upoznali Isusa; osuđujući ga ispuniše riječi proročke koje se čitaju svake subote.” ...

“Iako na njemu ne nadoše nikakve krivnje koja bi zasluživala smrt,” izjavio je apostol, “tražili su od Pilata da ga pogubi. Kad tako ispuniše sve što je o njemu pisano, skinuše ga s križa i položiše u grob. Ali ga Bog uskrisi od mrtvih. I mnogo dana ukazivao se onima koji su s njim uzišli iz Galileje u Jeruzalem, a koji su sada njegovi svjedoci pred narodom.”

“I mi vam navješćujemo Radosnu vijest”, nastavio je apostol, “da je obećanje dano našim ocima ispunio Bog nama, njihovoj djeci, uskrisivši Isusa, kako i stoji pisano u drugome psalmu: ‘Ti si sin moj, ja te danas rodih.’ A da ga je Bog uskrisio od mrtvih i da se više neće vratiti istrunuću, to je ovim rekao: ‘Vama ću ispuniti neprevarljiva obećanja dana Davidu.’ Zato im na jednom drugom mjestu veli: ‘Nećeš dopustiti da Svetac tvoj istrune.’ A David je umro pošto je svoj život proveo služeći Bogu, pridružio se svojim očevima i istrunuo. Ali onaj koga je Bog uskrisio nije istrunuo.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 108,109)

Bog nas je pozvao i ovlastio da u našim svakodnevnim druženjima s ljudima promičemo Njegovu ljubav i širimo Radosnu vijest o spasenju od grijeha i vječnom životu.

Prema svojem obećanju, Isus dolazi poraziti zlo; On će obnoviti Zemlju i uspostaviti svoje kraljevstvo u kojem će spašeni živjeti zauvijek.

Prenesimo spoznaju o tome svakome do koga nam je stalo — poznatim i nepoznatim ljudima, pomažući se dostupnim knjigama, časopisima, traktatima, cd-ima i dvd-ima, internetskim izvorima, proučavanjem Biblije s pojedincima ili u malim skupinama.

Pozivajmo ljude na biblijska predavanja, evangelizacije, tribine, koncerte, na uključivanje u Dopisnu biblijsku i Dopisnu zdravstvenu školu, na humanitarne akcije te na zdrav, osmišljen i ispunjen život.

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com